

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Referuntur verba rescripti hujus Principis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

canones nondum fuisse receptos in usum. Nam aut eundem ordinem tenuisset Gratianus, aut saltem eorundem canonum mentionem fecisset.

IV. Synodus Romana congregata anno cccclxxviii. ex omnibus Episcopis Italiae, oravit Gratianum & Valentinianum Imp. ut constitutionem ea de causa generalem ederent, in eum sensum quem ipsa suggerebat, ne Episcopi deinceps cogerentur ad Principem accedere in singulis occasionibus. *Quaesumus*, inquit Episcopi, *clementiam vestram ne rursus in plurimis causis videamur onerosi, ut jubere pietas vestra dignetur.* Itaque rogante synodo, triginta annis post habitum Sardicense Concilium, auctoritate imperiali decretum est ut Papa Damasus apud Romam iudicet accusationes cum consilio quinque aut septem Episcoporum, & ut accusati compellantur à Praefectis praetorio, Proconsulibus, aut Vicariis eas Ecclesias dimittere à quibus dejecti fuerint, aut Romano se Pontifici sistere ad subeundum iudicium. Si verò accusati consistant in longinquiore provincia, omnis ejus causa cognitio pertinebit ad Metropolitanum illius provinciae. Sed si accusatus fuerit Metropolitanus; tum is debet necessario Romam venire, illic iudicandus, aut ad Episcopos accedere quos Papa iudices dederit. At si fortasse Metropolitanus suspecti essent accusati, tum eis pro libito licebit provocare ad Romanum Pontificem aut ad Concilium quindecim finitimorum Episcoporum. Statuunt autem Imperatores ut quicquid à Pontifice Romano, sive à iudicibus ab eo datis, sive à Metropolitanis, aut etiam à Concilio quindecim Episcoporum fuerit statutum, prorsus obtineat; adeo ut in controversiam deduci non possit, etiam praetextu revisionis, aut alio quovis modo.

V. Vir clarissimus Sirmondus epistolam Concilij Romani itemque rescriptum Gratiani edidit in appendice Codicis Theodosiani. Quanquam rescriptum illud editum fuerat à Baronio in tomo quarto annalium, sed minus emendatè. Ea autem quae ex ea constitutione retulimus, habentur in his verbis: *Volumus autem ut quicumque iudicio Damasus, quod ille cum consilio quinque vel septem habuerit Episcoporum, vel eorum qui caibolici sunt iudicio vel consilio condemnatus fuerit, si injustè voluerit Ecclesiam retentare, ut qui evocatus ad sacerdotale iudicium per contumaciam non iuisset, aut ab illustribus viris Praefectis praetorio Galliae atque Italiae, sive à Proconsulibus, vel Vicariis, auctoritate adhibita, ad episcopale iudicium remittatur, ut ad*

Tom. II.

urbem Romam sub prosecutione perveniat. Aut si in longinquiore partibus alicujus ferocitas talis emerit, omnis ejus causa dictio ad Metropolitanum in eadem provincia Episcopi deducatur examen. Vel si ipse Metropolitanus est, Romam necessario, vel ad eos quos Romanus Episcopus iudices dederit, sine dilatione contendat. Infra: Quò si vel Metropolitanus Episcopi vel cuiuscunque Sacerdotis iniquitas est suspecta aut gratia, ad Romanum Episcopum vel ad Concilium quindecim finitimorum Episcoporum liceat provocare modo ne, post examen habitum, quod definitum fuerit integretur.

VI. Executionis hujus rescripti exemplum extat anno cccclxxxi. in causa Priscilliani haeretici, hominis Hispani, Instantisque Episcopi & Salviani sectatorum ejus, qui damnati fuerunt in Concilio Caesaraugustano. Hi ergo, post sententiam synodi, Romam accesserunt, ut Damasus eorum objecta purgarent; sed ne copiam quidem sui facere voluit Pontifex, ut Sulpitius Severus adnotavit in libro secundo historiae sacrae. *Instantius*, inquit, *Salvianus, & Priscillianus Romam profecti, ut apud Damasum Urbis ea tempestate Episcopum objecta purgarent.* Infra: *Hi ubi Romam pervenerunt, Damasus se purgare cupientes, ne in conspectum quidem ejus admissi sunt.*

VII. Sed postea rescriptum ab Imperatore Gratiano impetrarunt, quo missa est in irritum sententia adversus eos lata in Concilio Caesaraugustano, Ecclesiisque suis redditi sunt. Post mortem Gratiani, Ithacius Episcopus Hispanus, qui primum iudicium adversus Priscillianum procuraverat, Imperatorem Maximum adiit, qui Gallias, Hispanias, & Britanniam sub imperium acceperat: à quo synodum Burdigalae in Aquitania secunda cogendam impetravit, in qua Instantius ab episcopatu suo dejectus est. Priscillianus verò cum jurisdictionem Episcoporum refugeret, provocavit ad Imperatorem; auditusque apud urbem Treverensem, capite damnatus est à Praefecto praetorio, una cum quibusdam sectatoribus suis.

VIII. Sulpitius Severus, cui narrationem hanc debemus, aegrè fert quòd Episcopi acquieverint appellationi Priscilliani, quem potius damnare debuerant velut contumacem, vel si ipsi reo suspecti essent, iudicium illud reservare debuerant aliis Episcopis, non autem Imperatori, ut ipse ait; idque eam haud dubie ob causam, quòd iudicium de haeresi ad jurisdictionem ecclesiasticam pertineret post editam Gratiani constitutionem. *Priscillianus verò ne ab Episcopis audiretur, inquit Severus, ad Principem provocavit. Permissumque id nostrorum incon-*

T t ij